

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

39

2020.7

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

"ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

τό ἱπτάμενο πλοῖο — ὀφθαλμαπάτες ἐν ὄψει

Ἔνα θαυμάσιο τροπικό πρωῖνό τό πλοῖο μας ἔσχιζε τά νερά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πλησιάζοντας τή νήσο Κεϋλάνη.¹ Τά ζωηρά πρόσωπα τῶν κατά κύριο λόγο Ἄγγλων ἐπιβατῶν, πού ταξίδευαν μέ τίς οἰκογένειές τους γιά ὑπηρεσία ἢ γιά δουλειές στήν ἰνδική ἀποικία τους, ἦταν στραμμένα μέ λαχτάρα πρός τό βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἀναζητώντας μέ τή ματιά τό μαγεμένο νησί, πού σχεδόν γιά ὅλους ἦταν συνδεδεμένο ἀπό τά παιδικά χρόνια μέ τίς τόσες ἐνδιαφέρουσες καί μυστηριώδεις ἱστορίες καί περιγραφές τῶν περιηγητῶν.

Τό νησί μόλις πού διακρινόταν ἀκόμη. Μέ κάθε καινούργια πνοή τοῦ ἀνέμου μιά λεπτή, μεθυστική εὐωδία ἀπό δάση ἄρχισε νά τυλίγη ὅλο καί περισσότερο τό πλοῖο. Τελικά μιά μακρόστενη μπλέ σιλουέτα φάνηκε ξαπλωμένη στόν ὀρίζοντα. Οἱ διαστάσεις της μεγάλωναν διαρκῶς καθώς τό πλοῖο πλησίαζε γοργά. Ἦδη μποροῦσε κανείς νά διακρίνη τά διάσπαρτα στήν παραλία κτίρια θαμμένα μέσα στό πράσινο τῶν μεγαλοπρεπῶν φοινίκων καί τό πολύχρωμο πλήθος τῶν ἐντοπίων πού περίμεναν τήν ἀφίξη τοῦ πλοίου. Κατά τό ταξίδι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν γνωριστή μεταξύ τους πολύ γρήγορα. Πάνω στό κατάστρωμα γελοῦσαν καί μιλοῦσαν ζωηρά θαυμάζοντας τήν καταπληκτική θεά τοῦ παραμυθένιου νησιοῦ πού ξετυλιγόταν μπροστά στά μάτια τους. Τό πλοῖο ἔκανε μερικούς ἀργούς ἐλιγμούς, καθώς ἐτοιμαζόταν νά ἀράξη στό μουργαίο τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Κολόμπο.

¹ Διηγῆται ὁ ἀρχιμανδρίτης Νικολαΐ Ντρομπιάζγκιν, αὐτόπτης μάρτυς τοῦ ἀνωτέρω περιστατικοῦ, πού ἔλαβε χώρα λίγο πρὶν ἀπό τό 1900 καί ἀποκαλύπτει τήν πραγματική φύση τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων πού συναντᾶ κανείς στίς διάφορες ἀνατολικές θρησκείες.

Ἐδῶ τὸ πλοῖο ἔπρεπε νὰ σταθμεύσῃ, γιὰ νὰ ἀνεφοδιαστῆ μὲ κάρβουνο, καὶ οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀρκετὸ χρόνο, γιὰ νὰ βγοῦν στὴν παραλία. Μιά μικρὴ ὀμάδα ἀπὸ ὀκτῶ ἄτομα, στὴν ὁποία προσκολλήθηκα καὶ ἐγώ, διάλεξε τότε γιὰ ξεναγὸ τῆς τὸν συνταγματάρχη Ἔλιοτ, πού εἶχε ζήσει παλιότερα στὸ Κολόμπο καὶ γνώριζε καλὰ τὴν πόλη καὶ τὰ περίχωρα. Αὐτὸς μᾶς ἔκανε μιὰ δελεαστικὴ πρόταση:

— Κυρίες καὶ κύριοι! Θὰ θέλατε νὰ πᾶμε λίγα μίλια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἕναν μάγο φακίρη τῆς περιοχῆς; Ἴσως ἔχουμε νὰ δοῦμε κάτι ἐνδιαφέρον.
Ἵλοι δεχθῆκαμε τὴν πρότασι τοῦ συνταγματάρχη μὲ ἐνθουσιασμό.

Εἶχε κιόλας βραδιάσει ὅταν ἀφήναμε πίσω μας τοὺς θορυβῶδεις δρόμους τῆς πόλεως καὶ παίρναμε ἕναν θαυμάσιο δρόμο πού διέσχιζε τὴν ζούγκλα. Δεξιά καὶ ἀριστερά παιχνίδιζαν οἱ λάμπεις ἑκατομμυρίων πυγολαμπίδων. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ ὁ δρόμος φάρδαινε ἀπότομα. Βρεθήκαμε μπροστά σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο περικυκλωμένο ἀπὸ ζούγκλα. Σὲ μιὰ ἄκρη του κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο ὑπῆρχε κάτι σάν καλύβα καὶ δίπλα τῆς σιγόκαιγε μιὰ μικρὴ φωτιά. Ἕνας λεπτὸς, ἀποστεωμένος γέρος μὲ τουρμπάνι στὸ κεφάλι καθόταν σταυροπόδι μὲ τὸ βλέμμα του ἀκίνητο καὶ στραμμένο πρὸς τὴν φωτιά. Παρὰ τὸ θόρυβο τῆς ἀφίξεώς μας ὁ γέρος συνέχιζε νὰ κάθεται τελείως ἀκίνητος, δίχως νὰ μᾶς δίνῃ τὴν παραμικρὴ προσοχή. Κάπου μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἐμφανίστηκε ἕνας νεαρὸς καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὸν συνταγματάρχη τὸν ρώτησε κάτι χαμηλόφωνα. Σὲ λίγο ἔβγαλε μερικὰ σκαμνιά καὶ ἡ ὀμάδα μας κάθησε σὲ ἡμικύκλιο κοντὰ στὴ φωτιά. Ἕνας λεπτὸς, ἀρωματικὸς καπνὸς ὑψώθηκε. Ὁ γέρος καθόταν πάντα στὴν ἴδια στάση δείχνοντας νὰ μὴ προσέχη τίποτε. Τὸ ἰσχνὸ φεγγάρι πού ἀνέβαινε ἔδιωχνε κάπως τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ στὸ χλωμὸ φῶς του ὅλα τὰ πράγματα ἔπαιρναν παράξενα σχήματα. Ἵλοι σῶπασαν ἄθελά τους καὶ περίμεναν νὰ δοῦν τί θὰ συμβῆ.

— Κοιτάξτε! Κοιτάξτε ἐκεῖ στὸ δένδρο! ψιθύρισε ταραγμένα ἡ δεσποινὶς Μαίρη.

Ἵλοι στρέψαμε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν κατεύθυνση πού ἔδειξε. Καὶ πράγματι, ὀλόκληρη ἡ ἐπιφάνεια τῆς τεράστιας φυλλωσιᾶς τοῦ δένδρου πού κάτω του καθόταν ὁ φακίρης ἦταν σάν νὰ κυμάτιζε ἤρεμα μέσα στὸ ἀπαλὸ φεγγαρόφωτο, ἐνῶ τὸ ἴδιο τὸ δένδρο ἄρχισε βαθμιαίᾳ νὰ διαλύεται καὶ νὰ χάνῃ τὸ περίγραμμά του. Κυριολεκτώντας θὰ ἔλεγα ὅτι κάποιον ἀόρατο χέρι εἶχε ρίξει πάνω του ἕνα ἀέρινο κάλυμμα, πού ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γινόταν ὅλο καὶ πυκνότερο. Πολύ σύντομα ἐμφανίστηκε ὀλοκάθαρα μπροστά στὸ ἔκπληκτο βλέμμα μας ἡ κυματιστὴ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Μ' ἕνα ἐλαφρὸ βουητὸ τὸ ἕνα κῦμα ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο σχηματίζοντας λευκοὺς

ἀφρούς. Ἀνάλαφρα σύννεφα πετοῦσαν σ' ἓναν οὐρανό πού εἶχε γίνει γαλανός. Θαμπωμένοι δέν μπορούσαμε νά ξεκολλήσουμε τό βλέμμα μας ἀπό αὐτή τήν καταπληκτική εἰκόνα.

Καί τότε φάνηκε μακριά ἓνα ἄσπρο πλοῖο. Παχὺς καπνός ξεχύνονταν ἀπό τίς δύο μεγάλες καμινάδες του. Μᾶς πλησίαζε γοργά σχίζοντας τά νερά. Μέ μεγάλη κατάπληξη ἀναγνωρίσαμε τό πλοῖο μας, αὐτό πού μᾶς ἔφερε στό Κολόμπο! Ἕνας ψιθύρος διαπέρασε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τό ὑπαίθριο θεωρεῖο μας, ὅταν διαβάσαμε στή πρύμνη μέ χρυσά ἀνάγλυφα γράμματα τό ὄνομα τοῦ πλοίου μας: *Λουῖζα*. Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς κατέπληξε περισσότερο ἀπ' ὅλα ἦταν αὐτό πού εἶδαμε πάνω στό πλοῖο —ἐμᾶς τούς ἴδιους! Ἄς μή ξεχνᾶμε ὅτι τόν καιρό πού συνέβησαν ὅλα αὐτά ὁ κινηματογράφος δέν εἶχε κᾶν ἐπινοηθῆ καί ἦταν ἀδύνατο ἀκόμη καί νά συλλάβῃ κανεῖς κάτι παρόμοιο. Ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἔβλεπε τόν ἑαυτό του στό κατάστρωμα τοῦ πλοίου ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους πού γελοῦσαν καί συζητοῦσαν. Αὐτό ὅμως πού ἦταν ἰδιαίτερα ἐκπληκτικό ἦταν τό ἐξῆς: Ἐβλεπα ὄχι μόνο τόν ἑαυτό μου, ἀλλά ταυτόχρονα καί ὅλο τό κατάστρωμα τοῦ πλοίου, μέχρι καί τίς μικρότερες λεπτομέρειες, σάν σέ μιά πανοραμική κάτοψη —κάτι πού φυσικά εἶναι ἀδύνατο στήν πραγματικότητα. Σέ μιά καί τήν αὐτή στιγμή ἔβλεπα τόν ἑαυτό μου ἀνάμεσα στους ἐπιβάτες, τούς ναυτικούς πού ἐργάζονταν στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ πλοίου καί τόν πλοίαρχο στήν καμπίνα του· ἀκόμη καί τόν πίθηκο Νέλλυ, τήν συμπάθεια ὄλων μας, νά τρώῃ μπανάνες ἀνεβασμένη πάνω στόν κεντρικό ἰστό. Τήν ἴδια ὥρα ὅλοι οἱ σύντροφοί μου καί μέ διαφορετικό τρόπο ὁ καθένας ἔμεναν κυριολεκτικά κατάπληκτοι μ' αὐτά πού ἔβλεπαν καί ἀντάλλασσαν τά συναισθημάτά τους μέ σιγανά ἐπιφωνήματα καί ψιθύρους θαυμασμοῦ.

Εἶχα τελείως ξεχάσει ὅτι ἤμουν ἱερομόναχος καί προφανῶς δέν εἶχα καμμία δουλειά νά συμμετέχω σ' ἓνα τέτοιο θέαμα. Ἡ γοητεία ἦταν τόσο δυνατή, πού ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά εἶχαν σωπάσει. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νά χτυπᾶ δυνατά σέ συναγερμό. Ξαφνικά βρέθηκα ἐκτός ἑαυτοῦ. Ἕνας φόβος κετέλαβε ὅλη μου τήν ὑπαρξη.

Τά χεῖλη μου ἄρχισαν νά κινοῦνται καί νά λένε: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό!». Ἀμέσως ἔνιωσα ἀνακούφιση. Ἦταν σάν κάποιες μυστηριώδεις ἀλυσίδες νά πέφτουν ἀπό πάνω μου. Ἡ προσευχή γινόταν ὅλο καί πιό συγκεντρωμένη καί μαζί μ' αὐτήν ξαναγύριζε καί ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς μου. Συνέχιζα νά κοιτάζω πρός τό δένδρο καί ξαφνικά, σάν νά τήν ἔδιωχνε κάποιος ἄνεμος, ἡ εἰκόνα θόλωσε καί διαλύθηκε. Δέν ἔβλεπα τίποτε πιά ἐκτός ἀπό τό μεγάλο δένδρο μέσα στό φεγγαρόφωτο καί τόν φακίρη καθισμένο δίπλα στή φωτιά καί σιωπηλό. Οἱ σύντροφοί μου ὅμως συνέχιζαν νά ἐξωτερικεύουν αὐτά πού αἰσθάνονταν, καθῶς ἀτένιζαν στήν εἰκόνα, πού γι' αὐτούς δέν εἶχε χαθῆ.

Τότε όμως πρέπει κάτι νά συνέβη καί στόν φακίρη. Ἔχασε τήν ἰσορροπία του καί κύλισε στό πλάϊ. Ὁ νεαρός ἔτρεξε ἀλαφιασμένος. Ἡ πνευματιστική συγκέντρωση διακόπηκε ἀπότομα.

Βαθειά ἐπηρεασμένοι ἀπό τήν ἐμπειρία τους οἱ θεατές σηκώθηκαν συζητώντας ζωηρά τίς ἐντυπώσεις τους καί χωρίς καθόλου νά καταλαβαίνουν γιά ποιό λόγο διακόπηκαν ὅλα τόσο ξαφνικά καί ἀναπάντεχα. Ὁ νεαρός τό ἀπέδωσε στήν ἐξάντλησι τοῦ φακίρη, ὁ ὁποῖος τώρα καθόταν ὅπως καί πρίν μέ τό κεφάλι χαμηλωμένο καί μή δίνοντας τήν παραμικρή προσοχή στούς παρισταμένους.

Ἡ ὁμάδα μας, ἀφοῦ μέσω τοῦ νεαροῦ ἀντάμειψε γενναιόδωρα τόν φακίρη γιά τήν δυνατότητα συμμετοχῆς σ' ἓνα τόσο καταπληκτικό θέαμα, ἀνασυντάχθηκε γρήγορα γιά τήν ἐπιστροφή. Καθώς ξεκινούσαμε, ἄθελά μου γύρισα πάλι νά κοιτάξω, γιά νά ἐντυπώσω στήν μνήμη μου τό ὅλο σκηνικό. Ξαφνικά ἀνατρίχιασα ἀπό μιά δυσάρεστη αἴσθησι. Τό βλέμμα μου συνάντησε τό βλέμμα τοῦ φακίρη, πού μέ κοίταζε γεμάτος μίσος. Αὐτό κράτησε μόνο μιά στιγμὴ καί μετὰ ἐκεῖνος πῆρε πάλι ἀμέσως τή συνηθισμένη του στάσι. Ὅμως ἐκείνη ἡ ματιά ἀνοιξε μιά γιά πάντα τά μάτια τῆς ψυχῆς μου καί συνειδητοποίησα ἀμέσως τίνος δύναμη ἦταν αὐτή πού προκάλεσε ἐκεῖνο τό «θαῦμα».²

Τό παραπάνω περιστατικό γεννᾷ μιά ἀπορία: Ὑπάρχουν λοιπόν θαύματα στούς ἐκτός Ἐκκλησίας; Μποροῦν οἱ αἰρετικοί, οἱ φακίρηδες, οἱ μάγοι νά ἐμφανίσουν στά μάτια τῶν ἀνθρώπων ὑπερφυσικά σημεῖα, ἔξω ἀπό τίς συνήθειες δυνατοτήτες τοῦ ἀνθρώπου;

Ἡ ἀπάντησι εἶναι, ναί, μποροῦν: ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Τό «πλοῖο» πού παρουσίασε ὁ φακίρης στήν παραπάνω ἱστορία δέν ὑπῆρχε στήν πραγματικότητα! Ἕνας τρίτος, ἔξω ἀπό τήν ὁμάδα, δέν θά ἔβλεπε τίποτα στόν οὐρανό. Οἱ ταξιδιώτες ὅμως πλησίασαν ὁμαδικά καί ἠθελημένα τόν φακίρη, πῆγαν σ' αὐτόν γιά νά «δοῦν» κάτι. Ἦταν φιλοξενούμενοι, μπῆκαν στήν ἔξουσία του. Ἔδωσαν δικαιώματα στό διάβολο μέ τόν ὁποῖο συνεργάζεται ὁ φακίρης κι ὁ ὁποῖος παρουσίασε αὐτό πού ἤθελε στά μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Στόν βαπτισμένο χριστιανό δέν ἐνεργοῦν οἱ δαιμονικές δυνάμεις ἐκτός ἂν γιά διάφορους λόγους ἀποσυρθεῖ ἡ χάρις. Ἄν παροπλίσει ὁ χριστιανός, ἂν θέσει σέ

² Τό «θαῦμα» τοῦ φακίρη καί ἡ Εὐχή τοῦ Ἰησοῦ, περιοδ. Κιβωτός 18 (2006) ἔνθετο: Ἐκπαιδευτική Σειρά, Νο 1, σελ. 1-7.

ἀδράνεια τὰ ὄπλα τῆς θείας Κοινωνίας καί τῆς προσευχῆς, τότε γίνεται εὐάλωτος στόν ἐχθρό.

Ὁ ἴδιος ὁ ἱερομόναχος Νικολαΐ πού πήρε μέρος ὁμολογεῖ ὅτι ἀπό τήν δαιμονική ἐπήρεια εἶχε τελείως ξεχάσει ὅτι ἦταν ἱερομόναχος. Ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά του εἶχαν συσταλεῖ, βρέθηκε ἐκτός ἑαυτοῦ. Μόλις ὅμως συνῆλθε, «ἡ εἰκόνα διαλύθηκε»! Στά μάτια τῶν ἄλλων ὡστόσο ἡ εἰκόνα παρέμενε.

Ὁ ἅγιος **Γρηγόριος Νύσσης** ἐξηγεῖ τό θαῦμα τοῦ Μωυσῆ μέ τή ράβδο του πού τή μετέτρεψε σέ φίδι, σέ ὄχιά καί τό 'θαῦμα' τῶν Αἰγυπτίων πού ἔδειξαν ὅτι κάνουν τό ἴδιο: **«Γρήγορα ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀπάτη»,** λέει, **«ὅταν ἡ ὄχιά πού προῆλθε ἀπό τό ραβδί τοῦ Μωυσῆ κατέφαγε τά μαγικά ξύλα, τίς δῆθεν ὄχιές, πού μόνο τό σχῆμα ὄχιάς εἶχαν, μέ τό ὁποῖο ἡ σοφιστική μαγεία ξεγέλασε τά μάτια τῶν ἀφελῶν πού εὐκολα ἐξαπατῶνται».**³

Ὁ ἅγιος **Ἐφραίμ ὁ Σύρος** λέει πώς ὅταν ἔρθει ὁ Ἀντίχριστος θά ἐμφανίσει στούς ἀνθρώπους ὅτι μετακινεῖ βουνά. **Θά φαίνονται** ὅτι μετακινοῦνται, ὄχι ὅμως στήν πραγματικότητα: **«Τρέχει βέβαια τό βουνό στά μάτια τῶν θεατῶν, χωρίς νά μετακινηθεῖ διόλου ἀπό τά θεμέλιά του».**⁴

Τόν ἔσχατο ἐκεῖνο καιρό, λέει ὁ ἅγιος Ἐφραίμ, ὅταν πολλοί θά πλανηθοῦν καί θά προσκυνήσουν τόν ἀντίχριστο ὡς Μεσσία, θά μείνουν ἀκλόνητοι μόνο αὐτοί πού θά ἔχουν ἐτοιμαστεῖ καί θά ἔχουν τόν Θεό μέσα τους:

«Θά ἐντυπωσιάσει (ὁ πλάνος) μέ τίς φανταστικές τερατουργίες ὅλο τόν κόσμο καί πολλοί θά πιστεύσουν καί θά τόν δοξάσουν, σάν ἰσχυρό θεό. Ἐκεῖνοι ὅμως πού ἔχουν τόν Θεό μέσα τους, θά φωτισθοῦν τά μάτια τῆς καρδιάς τους, θά τόν δοῦν καλά μέ ἀληθινή πίστη καί θά τόν ἀναγνωρίσουν».⁵

Πάμπολλα εἶναι τά παραδείγματα ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία πού ἀποκαλύπτουν τίς πλεκτάνες πού στήνει ὁ πονηρός.

Κάποιος Αἰγύπτιος ἐρωτεύτηκε μιά παντρεμένη γυναίκα καί μή μπορώντας νά τή δελεάσει πῆγε σέ κάποιον μάγο. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ πήρε τήν ἀνάλογη ἀμοιβή, χρησιμοποίησε τίς μαγανεῖες του. Δέν μπόρεσε ὅμως νά τήν κάνει νά ἀλλάξουν τά μυαλά της καί νά συγκατατεθεῖ στίς ἐπιθυμίες του, κι ἔτσι τήν ἔκανε νά φαίνεται φοράδα. Ὁ ἄντρας της ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ἐπιστρέφοντας στό σπίτι εἶδε στό κρεβάτι του ξαπλωμένη μιά φοράδα. Ἐπί τρεῖς μέρες οὔτε χόρτο ἔφαγε σάν φοράδα, οὔτε ψωμί ὡς ἄνθρωπος, στερημένη καί ἀπό τίς δύο τροφές. Οἱ

³ *Περί τοῦ βίου Μωϋσέως*, Α' 24, PG 44, 308 C. Βλ. καί Ἰουστίνος, Ἀποκρίσεις πρὸς Ὀρθοδόξους, κστ' ΒΕΠ 4, 85-86 **«Τά ὑπὸ τῶν ἐπαιδῶν γενόμενα κατὰ τὴν ἐνέργειαν ἐγένοντο τῶν δαιμόνων, τῶν φαντασάντων τὰς ὄψεις τῶν ὀρώντων, τὸν μὴ ὄφιν ὀρᾶν ὡς ὄφιν».**

⁴ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, *Ἔργα* 4, 189.

⁵ Ὁπ.παρ. σ. 190.

πρεσβύτεροι του χωριού δεν μπόρεσαν να την θεραπεύσουν ούτε κατάλαβαν τί συνέβαινε. Πήρε τον γείτονα και πήγανε στον Άγιο Μακάριο. Ο μαθητής του αγίου ανάγγειλε ότι ήρθαν κάποιιοι με μιά φοράδα. Όταν βγήκε ο Άγιος τους λέει:

— Έσεϊς είστε Άλογα, πού έχετε μάτια Άλόγων. Διότι ή γυναίκα είναι Όπως πλάστηκε, φαίνεται Έτσι μόνο **στά μάτια τών άπατημένων**.

Κι άφου εύλόγησε νερό τή ράντισε και τή θεράπευσε.⁶

Τά «μάτια τών άπατημένων» βλέπουν αυτά πού είναι άνύπαρκτα.

Ό διάβολος είναι πνεύμα και έπικοινωνεί με τό πνεύμα του άνθρώπου. Κι άν βρεί κατάλληλο δοχείο του έμφυσά τά δέοντα, και τό πνεύμα του άνθρώπου «μοιχεύει» με τό πονηρό πνεύμα.⁷

Κάποιος - ίσως έχοντας ύπόψη τό παραπάνω περιστατικό με τόν Αιγύπτιο - ρώτησε, πώς γίνεται να έχει τόση δύναμη ό μάγος, ώστε να αλλάζει τήν άνθρώπινη φύση σε φύση Άλόγου ζώου;

Ό Μ.Άθανάσιος άπαντᾶ: «**Άν μπορούσε από άνθρωπο να κατασκευάζει ζώο, πάντως θά ήταν σε θέση και αντίστροφα, να μετατρέπει τό ζώο σε άνθρωπο.**

Άλλά δεν είναι έτσι, μή γένοιτο! Άλλ' όπως οι λεγόμενοι Ταχυδακτυλογοί, κι αυτός ό Άντίχριστος όταν έρθει, με φανταστικές θεωρίες πλανᾶ τά μάτια τών άνθρώπων, παρουσιάζοντάς τους πολλές φορές χρυσάφι ή άργυρο.⁸ **Έτσι και αυτοί πού λένε ότι μεταλλάσσουν τόν άνθρωπο σε κτήνος άπατούν μόνο αυτούς πού βλέπουν· διότι ό άνθρωπος πού έγινε κατ' εικόνα και όμοίωση Θεού δεν μεταβάλλεται σε κτήνος».**⁹

Γιά να σημειώσουμε κλείνοντας κάτι παρόμοιο με τήν ιστορία με τό φακίρη, μιά αντίστοιχη περίπτωση είναι με ένα καράβι πάλι στον ούρανό (πού βέβαια έντάσσεται σε διαφορετικές συντεταγμένες). Έλαβε χώρα στην Άμερική τό 1647. Είχε συμβεί ναυάγιο ενός καραβιού, αλλά δεν έγινε γνωστή ή τύχη του, δεν υπήρχαν ίχνη του πλοίου και τών έπιβατών. Μετά από θερμές και επίμονες προσευχές συγγενών και γνωστών πού

⁶ Λαυσαϊκό, 17 / Άνθη τής Έρήμου 16, 54-55.

⁷ Μακαρίου του Αιγυπτίου, 15:28, **«τό πνεύμα του άνθρώπου ένώνεται με τό πνεύμα τής κακίας, και μοιχεύει μέσα στην καρδιά του αυτός πού συμφώνησε και δέχθηκε τό λογισμό του πονηρού».**

⁸ Στόν βίο τής άγ. Ματρώνας τής Χιοπολίτιδος αναφέρεται ότι ό διάβολος κάποτε για να τήν ρίξει στο πάθος είτε τής φιλαργυρίας είτε τής ύψηλοφροσύνης ότι έφθασε σε μεγάλα μέτρα τής φανέρωσε ένα θησαυρό στα θεμέλια του ναού. Βλέποντας τό θησαυρό ή άγία προσευχήθηκε λέγοντας, «Κύριε, εάν είναι από σένα ό θησαυρός, φανέρωσέμου το, άν όμως είναι από τήν πανουργία του δαίμονος άς άφανιστεί». Κι ό θησαυρός πού 'λαμπίριζε' έγινε μαύρα κάρβουνα. *Μέγας Συναξαριστής*, Ι', 459-460.

⁹ PG 28, 677AB.

ἀγνοοῦσαν τὴν τύχη προσφιλῶν τους προσώπων ἐμφανίσθηκε στὸν οὐρανὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καράβι, μὲ ἔντονα σημεῖα ποὺ πρόδιδαν τὴν ἀπώλειά του στὸν βυθὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἔτσι ἰκανοποιήθηκε τὸ αἶτημα τῶν προσκλαιόντων γνωστῶν καὶ φίλων ποὺ βεβαιώθηκαν ὅτι αὐτὸ ἦταν ἓνα φανερό σημάδι ἀπὸ τὸν Θεὸ σὰν ἀπάντηση σὲ σὲ προσευχὲς τους ποὺ ἐστάλη γιὰ νὰ παρηγορήσει τὴ θλιμμένη καρδιά τους.¹⁰

Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται ἀντίστοιχα γιὰ δαιμονικὴ ὄπτασία ὅπως μὲ τὸ φακίρη ἀλλὰ γιὰ θεϊκὸ προφανῶς σημάδι, γιὰ ἰκανοποίηση τῶν προσευχῶν τῶν ἀνθρώπων, Προτεσταντῶν στὸ θρήσκευμα. Δὲν εἶναι παράξενο νὰ παρατηροῦνται θαύματα καὶ νὰ δίνονται σημεῖα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα σὲ αἰρετικές ὁμάδες. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ γιὰ ἐπιβράβευση τῆς πίστεως τους ἢ ὁποία εἶναι διεφθαρμένη ἀλλὰ, ὅπως λέει ὁ ἅγιος **Χρυσόστομος**, ἐνεργοῦνται ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἀπιστία τους· εἶναι ἓνα μέσο προσέλκυσής τους ὥστε νὰ πιστέψουν, νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ σωθοῦν.¹¹

Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποφθεγματικὰ μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο: «Τὰ σημεῖα τοῖς ἀπίστοις».¹² Οἱ ἀπίστοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ θαύματα ὅχι οἱ πιστοί, ποὺ ἀρκοῦνται σὲ σὲ Γραφές, τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν &
πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com

¹⁰ Τὸ ἀναφέρει ὁ Προτεστάντης πᾶστορας Cotton Mather (1663-1728) στὸ ἔργο του Magnalia Christi Americana (Τὰ θαυμάσια τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἀμερική), 1702, 25-26.

¹¹ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG 50, 460 A. «**Ὡστε οὐχ ὡς πιστοῖς, ἀλλ' ὡς ἀπίστοις ἐδίδοτο τὰ σημεῖα, ἵνα γένωνται πιστοί**».

¹² Α' Κορ. 14:22